

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. D.**, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Poděbradská 5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2024, č. j. 15 A 137/2023-46,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.**
- II. Kasační stížnost se zamítá.**
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, požádal dne 22. 6. 2023 o udělení dočasné ochrany, přičemž žalovaný (dále jen „stěžovatel“) mu jeho žádost jako nepřijatelnou vrátil dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. K vrácení žádosti došlo sdělením stěžovatele ze dne 11. 7. 2023, č. j. OAM-0345445/DO-2023 (dále jen „sdělení“). Důvodem nepřijatelnosti mělo být, že žalobce nelze považovat za cizince, který je uveden v § 3 zák. č. 65/2022 Sb. Dle stěžovatele žalobce nebylo možné považovat za osobu pobývající na území Ukrajiny ke dni 24. 2. 2022, pakliže byl v té době držitelem platného dlouhodobého polského víza s platností od 15. 9. 2021 do 25. 7. 2022, byť se tou dobou zřejmě na území Ukrajiny nacházel. Spojení „pobývající na Ukrajině“ použité v čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady 2022/382“) je dle stěžovatele třeba vyložit spíše jako

„usazený na území Ukrajiny“ ve smyslu dlouhodobého bydlení a žití. Osoba, již bylo povoleno dlouhodobě pobývat mimo Ukrajinu, není tudíž již osobou pobývajícím na Ukrajině, ale osobou pobývajícím ve státě, který jí na svém území povolil dlouhodobě pobývat.

[2] Žalobce v **žalobě** navrhl, aby soud jednak vyslovil, že zásah stěžovatele byl nezákonný, a dále, aby stěžovateli přikázal, aby obnovil stav před nezákonným zásahem. Žalobce rovněž namítl nepoužitelnost § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., pro rozpor s právem Evropské unie, konkrétně se směrnicí 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí s v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Dále namítal, že z § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady 2022/382 je zřejmé, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, neboť byl občanem Ukrajiny, který fyzicky pobýval v době vypuknutí války na území Ukrajiny (ode dne 11. 2. 2022) a následně (dne 20. 5. 2022) vycestoval. Existence platného víza v době vypuknutí konfliktu v tomto ohledu nepředstavuje překážku. Vztah mezi dočasnou ochranou a udělením dlouhodobého víza řeší pouze § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., který ovšem toliko uvádí, že při již udělené dočasné ochraně tato zaniká, pokud je uděleno jakékoliv dlouhodobé vízum v České republice anebo v jiném státě. Opačný vztah při uděleném dlouhodobém vízu a následné žádosti o dočasnou ochranu ovšem není nijak legislativně řešen. Žalobce uvedl, že platnost dlouhodobého víza započala dne 15. 9. 2021, do té doby nikdy polským vízem nedisponoval a stejně tak nikdy na území Polské republiky ani fakticky nepobýval a nemá k ní jakékoliv vazby. Žalobce měl veškeré zázemí a bydliště stále na Ukrajině (v srpnu 2021 tam dokončil studium) a spadá pod okruh osob, které „pobývaly na Ukrajině“. Pouze formální existence platného víza v jiném státě nemůže mít za následek natolik vážný dopad, jakým je neudělení dočasné ochrany.

[3] Stěžovatel ve **vyjádření k žalobě** odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, uvedl, že situace žalobce není unijním právem upravena, a existuje tak prostor pro vnitrostátní úpravu. Pro získání dočasné ochrany nestačilo, aby žalobce prokázal, že je občanem Ukrajiny a dne 24. 2. 2022 se nacházel na jejím území. Žalobci nemůže být ku prospěchu, že neplnil účel polského dlouhodobého víza a zneužíval jej k pobytu na území České republiky. Dočasná ochrana byla určena těm, kdo skutečně opustili Ukrajinu v důsledku obavy o svou bezpečnost a nedisponují pobytovým oprávněním v jiném státě, které by jim umožňovalo se do tohoto státu uchýlit a dlouhodobě tam pobývat. Správnost závěru, že pod pojmem „osoba pobývajícím na Ukrajině“ nelze rozumět pouze osobu, která se fyzicky nacházela na Ukrajině, ale že z této skupiny jsou vyloučeny ty osoby, resp. ti občané Ukrajiny, kteří se sice fyzicky v rozhodný den nacházeli na území Ukrajiny, ovšem byli držiteli platného pobytového oprávnění v jiném státě, které jim zaručovalo dlouhodobý pobyt mimo území Ukrajiny, potvrdil i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 6. 6. 2023, č. j. 57 A 4/2023-116.

[4] **Městský soud** dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a určil, že stěžovatel se dopustil nezákonného zásahu, pokud žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu; zároveň mu uložil, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci. Městský soud uvedl, že již v rozsudku městského soudu ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 A 111/2023-62, byl učiněn závěr: *„Přiznání víza či povolení k pobytu v zahraničí neznamená, že taková osoba automaticky přestává žít ve své zemi. Z užití pojmu „pobývat“ (nikoli zdržovat se či nacházet se)*

pokračování

lze dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější a stálejší pobyt, tj. žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě, mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam a podobně. Z uvedeného pojmu však nelze dovozovat, že by nemohl současně disponovat povolením k dlouhodobému pobytu v jiné zemi. Závěr žalovaného o údajném skutečném důvodu nepřijetí žádosti je tak založen na příliš extenzivním výkladu a bez konkrétního dokazování v rámci vedeného správního řízení neodpovídá jazykovému a logickému významu příslušného ustanovení zákona Lex Ukrajina. (...) Důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. b) citovaného zákona není u žalobce dán.“ Dle městského soudu přiznání víza, které zakládá pouze možnost pobývat na území daného státu, samo o sobě nic nevypovídalo o naplnění či nenaplnění podmínek § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., ve spojení s čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady č. 2022/382, tedy potažmo i spojení „pobývajících na Ukrajině“ (o němž z pouhé skutečnosti, že žalobce disponuje vízem, nelze nic vyčíst). Stěžovatel přitom odůvodnil vrácení žádosti žalobci pro nepřijatelnost právě jen existencí polského víza. Stěžovatel postupoval v rozporu s § 5 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. a s čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady 2022/382.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí nesprávný výklad čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady 2022/382 a v tomto důsledku nesprávné zahrnutí žalobce mezi osoby uvedené v § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. Žalobce dle stěžovatele nespadá pod žádnou zákonnou kategorii, jíž se povinně uděluje dočasná ochrana. Žalobce je sice státním občanem Ukrajiny, nicméně nelze jej považovat za osobu pobývajících na území Ukrajiny ke dni 24. 2. 2022. Žalobce byl v té době držitelem platného dlouhodobého víza vydaného polskými orgány, byť se tou dobou zřejmě nacházel na území Ukrajiny. Dle stěžovatele spojení „*pobývajících na Ukrajině*“ [v anglickém znění „*residing in Ukraine*“, ve francouzském znění „*résidant en Ukraine*“] použité v článku 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady 2022/382 je totiž třeba vyložit spíše ve smyslu „usazený na území Ukrajiny“. Ve francouzštině a angličtině se totiž sloveso „*reside*“ či „*résider*“ užívá ve smyslu dlouhodobého bydlení či žití, naopak české sloveso „pobývat“ má význam poněkud širší a zahrnuje jakékoliv zdržování se v místě. Z toho důvodu je třeba čl. 2 rozhodnutí Rady 2022/382 vykládat tak, že osoba, jíž bylo povoleno dlouhodobě pobývat mimo Ukrajinu, není již osobou pobývajících na Ukrajině, ale osobou pobývajících ve státě, který jí na svém území povolil dlouhodobě pobývat. Ostatně i z logiky věci není třeba poskytovat dočasnou ochranu někomu, kdo je již oprávněn pobývat dlouhodobě mimo zemi, kterou opouští a může tedy bezpečné útočiště nalézt v zemi, která mu pobytové oprávnění vydala. Dočasná ochrana je totiž pouze výjimečným instrumentem pro řešení situace hromadného přílivu osob. Stěžovatel namítá, že dlouhodobé vízum je také dlouhodobým pobytovým titulem a je dle stěžovatele srovnatelné s povolením dlouhodobého nebo trvalého pobytu. Stěžovatel poukazuje na to, že žalobce byl oprávněn dne 24. 2. 2022 pobývat na území Polské republiky, protože ještě neuplynula doba platnosti jeho víza, nebyla tedy vyčerpána doba pobytu na toto vízum, přičemž stěžovateli je z úřední činnosti známo, že platnost dlouhodobých víz je opakovaně prodlužována.

[6] Stěžovatel na podporu svých tvrzení odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 4/2023-151, který dle názoru stěžovatele dospěl k jinému názoru, než městský soud. Dle bodu 44 citovaného rozsudku, „*relevantní ustanovení prováděcího rozhodnutí Rady i lex Ukrajina tak bylo třeba vykládat tak, že se neměla vztahovat na žalobkyni, která se sice v době počátku ruské agrese nacházela na území Ukrajiny, nicméně zároveň měla*

platné dlouhodobé vízum opravňující ji k pobytu v Polské republice, které ještě o měsíc dříve aktivně využívala a u nějž do té doby nevyčerpala povolenou dobu pobytu. Před návratem do domovského státu přitom žalobkyně žila kontinuálně více než pět měsíců na území Evropské unie. Soud je přesvědčen, že před „mimořádným“ prostředkem, jak si ukrajinský státní příslušník může upravit pobyt na území Evropské unie, v podobě dočasné ochrany, mělo mít v případě žalobkyně přednost „standardní“ pobytové oprávnění v podobě dlouhodobého víza“.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] **Nejvyšší správní soud** při projednávání věci zjistil, že usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), osmý senát předložil Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžné otázky:

1. *Brání čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, a to i s ohledem na dohodu členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 této směrnice, takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno?*

2. *Má osoba požívající dočasné ochrany podle směrnice Rady 2001/55/ES právo na účinný prostředek nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie proti neudělení povolení k pobytu členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES?*[F9]

[9] Osmý senát tak učinil, neboť měl pochybnost o tom, zda je § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. v souladu se směrnicí o dočasné ochraně. Dle osmého senátu je podstatná také otázka, zda je vyloučení soudního přezkumu postupu spočívajícího ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti v souladu s právem Evropské unie. Vzhledem k relevanci rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předložených předběžných otázkách (resp. v daném případě, s ohledem na skutkové okolnosti se jednalo spíše o druhou položenou otázku) na posouzení kasační stížnosti v nynější věci, Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 19. 8. 2024, č. j. 5 Azs 72/2024-17, rozhodl podle § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. o přerušení řízení o kasační stížnosti. Soudní dvůr Evropské unie o položených předběžných otázkách rozhodl rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, přičemž konstatoval:

1. *Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí*

pokračování

povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.

2. Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.

[10] Vzhledem k tomu, že odpadl důvod, pro který bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno, Nejvyšší správní soud pokračuje v řízení (výrok I).

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená osoba s náležitým právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel především v kasační stížnosti cituje pasáže z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 4/2023-151, dle kterého nestačí pouhá přítomnost v době válečného konfliktu na území Ukrajiny, přičemž pojem pobývat je nutné vykládat tak, že osoba se tam nejenom fyzicky nachází, ale že se má jednat o dlouhodobější a stálejší pobyt. Zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni přitom odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, který uvádí, že „projednávané věci je tak nejblíže rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32. Ačkoli by se mohlo na první pohled zdát, že městský soud polemizoval se závěry učiněnými zdejším soudem v prvním rozsudku v této věci, ve skutečnosti se názory zdejšího a městského soudu v podstatě neliší“. Přičemž na tento rozsudek 18. senátu městského soudu odkazuje i nyní napadený rozsudek.

[15] V rozsudku městského soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, se uvádí; „Prováděcí rozhodnutí poté specifikuje konkrétní skupiny osob, na něž se aktuální mimořádná situace vztahuje. Ani ono přitom nereflektuje (a to ani v preambuli – odůvodnění) možnou existenci dřívějšího povolení k dlouhodobému pobytu ukrajinských občanů v jiném státě; pouze požaduje, aby žadatel na Ukrajině do 24. 2. 2022 pobýval. Pod tímto pojmem si lze představit v prvé řadě to, že se žadatel musel na Ukrajině fyzicky nacházet. Z užití pojmu pobývat (nikoli zdržovat či nacházet se) a znění dalších jazykových verzí (residing atd.) lze nad rámec toho dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější, stálejší pobyt, jak uváděl žalovaný ve svém vyjádření. Žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě (mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam). Z tohoto pojmu již ovšem nelze dovozovat, že nemohl disponovat povolením k dlouhodobému pobytu v jiné zemi. Přiznání víza či povolení k pobytu v zahraničí neznamená, že taková osoba automaticky přestává žít ve své zemi. Státní občan pobývá na území svého státu vždy oprávněně

a o toto oprávnění jistě nepřijde tím, že získá vízum opravňující jej k pobytu jinde. Dovedeno ad absurdum: pokud by určitý žadatel získal dlouhodobé vízum či povolení k dlouhodobému pobytu v členském státě Evropské unie, v Kanadě, USA apod. kupříkladu 23. 2. 2022, stal by se optikou žalovaného osobou vyloučenou z dočasné ochrany, přestože po celou dobu až do 24. 2. 2022 by na Ukrajině žil (pobýval tam). Z pohledu soudu je tedy rozdíl mezi získáním povolení a jeho využitím (naplněním), pokud osoba skutečně vycestuje a začne dlouhodobě žít (pracovat, studovat) v jiné zemi (např. v Kanadě). To, že žalobce žil v Kanadě, ovšem žalovaný netvrdil.“ V odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni bylo uvedeno, že žalobkyně pobývala více než 5 měsíců nepřetržitě na území Polské republiky, přičemž na Ukrajinu přicestovala pouhý měsíc před vypuknutím ruské invaze za účelem seznámení svého přítele s rodiči.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že u žalobce v nynější věci je situace odlišná. Nebylo nijak prokázáno, že by žalobce pobýval kontinuálně delší dobu na území Polské republiky, resp. že nepobýval na Ukrajině. Žalobce v žalobě uvedl, že na dané polské vízum dvakrát vycestoval, jak dokládají razítka vyznačená v jeho cestovním dokladu, a to dne 30. 9. 2021 a 16. 11. 2021, nikdy tedy dlouhodobě v Polské republice nepobýval, ačkoli vízem disponoval.

[17] Stěžovatel v nynějším případě uzavřel, že již pouhá existence víza uděleného Polskou republikou žalobce diskvalifikuje z možnosti udělení dočasné ochrany, přičemž se dovolává judikatury výše citované. Nicméně z odkazovaného rozsudku městského soudu vyplývá, že existence víza v jiném členském státě sama o sobě k závěru, že není žadateli možné udělit dočasnou ochranu dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., nepostačuje. Naopak se v něm konstatuje, že pro učinění závěru, že žadatel není osobou podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady 2022/382, je nutné zkoumat individuální skutkové okolnosti žadatele a prokázat, že skutečně vízum jiného státu aktivně využíval, případně kdy, zejména zda to nebylo v době bezprostředně předcházející ruské invazi na Ukrajinu.

[18] Stěžovatel tvrdí, že výraz „pobývajících“ je třeba vyložit jako usazený na území Ukrajiny, odkazuje na jednotlivé jazykové mutace rozhodnutí Rady 2022/382. Městský soud ve svém rozsudku ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, mimo jiné uvedl: „Výklad založený na porovnání jednotlivých jazykových verzí a významu pojmu pobyt (Aufenthalt, residing...) bez výslovné opory v prováděcím rozhodnutí či ve směrnici o dočasné ochraně, jež by držitele dřívějšího oprávnění k pobytu v jiné zemi z dočasné ochrany vylučovaly, nepovažuje za dostatečný“. Podle městského soudu „existují přesvědčivější argumenty pro závěr, že cizinci v postavení žalobce na dočasnou ochranu nárok mají. Tato argumentace je opřena o jazykový i teleologický výklad prováděcího rozhodnutí a také o soft law Evropské komise; soud rovněž neshledal důvod vykládat podmínky získání dočasné ochrany příliš restriktivně. Jakkoli je dočasná ochrana obecně koncipována spíše jako „rezervní“ institut, nelze přehlížet, že v případě závažných humanitárních krizí (a existence hromadného přílivu osob) se stává základním nástrojem poskytujícím ochranu vysídleným osobám na straně jedné a zjednodušujícím administrativu na straně druhé (viz též bod 16 preambule prováděcího rozhodnutí). Představuje tak jednoduchý nástroj jak pro vysídlené osoby, jež čelí jazykovým i jiným překážkám a jež se zpravidla neorientují v cizineckém právu České republiky či Evropské unie, tak pro státní orgány. Smyslem dočasné ochrany je poskytnout rychlou, jednoduchou a účinnou pomoc osobám postiženým válkou (v různých jejích formách). Dočasná ochrana a její podmínky by proto měly být upraveny jednoznačně a srozumitelně, přičemž jednotlivým použitým výrazům je nutné

pokračování

přikládat takový význam, jenž se jim zpravidla v obecném jazyce přiznává. Takto – nikoli hledáním sofistikovaných cest, jak dočasnou ochranu nepřiznat – by k tomuto institutu měly přistupovat i správní orgány a soudy.“ Dle Nejvyššího správního soudu závěry Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 4/2023-151, nebyly citovaným rozhodnutím městského soudu nijak vyvráceny, z rozsudku městského soudu, stejně jako rozsudku Krajského soudu v Plzni naopak vyplývá, že občan Ukrajiny, který má nárok na poskytnutí dočasné ochrany dle § 3 odst. 1 zák. č. 65/2022 Sb., se měl na území Ukrajiny nejenom „právě“ fyzicky nacházet, ale mělo by se jednat o stálejší a dlouhodobější pobyt. Stěžovatel v nyní projednávané věci však neprokázal, že žalobce na území Ukrajiny skutečně nepobýval, a naopak že pobýval nebo byl usazený v Polské republice. Pouhé udělení polského víza a jeho krátkodobé využití dle názoru Nejvyššího správního soudu k závěrům, které stěžovatel učinil, nepostačuje.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud při posouzení věci nikterak nevybočil z judikatury, která se v otázce posuzování žádostí o dočasnou ochranu dle zákona č. 65/2002 Sb. profilovala a ustálila, přičemž na přístupu, který správní soudy již v řadě svých rozhodnutí v obdobných věcech zaujaly, nezměnily nic ani závěry Soudního dvora EU.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu vůči neúspěšnému stěžovateli přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce je zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79, dospěl k závěru, že Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s. nelze odepřít právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které jí v souvislosti se zastupováním žalobce vznikly, právo na odměnu za zastupování žalobce však nemá, protože tento subjekt nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Jelikož Organizace na pomoc uprchlíkům, z. s. žádné účelně vynaložené náklady na zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu nepředložila, Nejvyšší správní soud žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 7. března 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu